

Мікола Аўрамчык

КРАЕВЕДЧЕСКИЙ

ЦЕНТР

СОЛИГОРСКА

ПАЭТЫЧНАГА ЦЫКЛА „САЛІГОРСК“

КІСЛАВОДСКУ

Горад на пагорках сярод гор,
Горад-парк таполяў і акацый,
Знаю я,
Што ты не аднаго
Вылечыў і зноў вярнуў да
працы.
Перад Красным Сонеякам
тваім
Загартоўваў сэрца я таксама...
Храм Паветра не мінаў,
У ім
Прычашчаўся і я тваім
нарзанам.
Дзякуй за ўсё гэта, дарагі,
Не крыўдуй і не глядзі
з дакорам,
Што я ўспомніў раптам пра
другі,
Невядомы многім, новы горад.
Бо
Як пад табою ў зямлі —
Мінеральных кіслых водаў
моры,
Так пад ім глыбока заляглі
Без канца, без краю солі горы.
І як воды кіслыя твае
Лечаць нас пад гэтым сінім
небам,
Соль яго — зямлі жыццё дае,
Бо спустошаную лечыць глебу.
Нездарма ж,
Хоць шмат між вамі вёрст,
Вашы назвы — як блізняты
ў мове:
Словы Кіславодск і Салігорск
Блізкія па смаку і будове.
Толькі прыгадаў яго капры —
І ўжо сэрца біцца стала часта...
Зноў заб'юць трывогу
дактары,
Нада мной яны яшчэ
начальства.

А душа мая і думкі — там,
Дзе шахцёры-саякопы
Мудра
Пад зямлёй узводзяць працы
храм,
Увесь з мазаікі і перламутру.
Соль зямлі ў ім і жыцця ў ім
соль...
Перад тым, як зноў за справу
брацца,
Сэрца неспакойнае,
Дазволь
Прычасціцца ў гэтым храме
працы.

* * *

Шмат хто рот на мой край
разяўляў,
Нас выпальваў гарачым
жалезам...
А казалі, што наша зямля
Толькі бульбай багата ды
лесам.
Ажно ў нетрах яе заляглі
Скарбы вугалю, нафты і солі...
Як мы толькі паверыць маглі,
Не задумваючыся ніколі.
Каб у гэтай зямлі,
На якой
З веку ў век
У пажарах ваенных
Торф і лес камянелі наўкол,
Не захоўваўся вугаль
каменны?
Каб глыбока ў гэтай зямлі,
На якой людзі многа занадта
Палымянай крыві пралілі,
Не было ўзгаральнае нафты?
Каб на гэтай зямлі,
Дзе жыве
Працавіты народ хлебасольны,
Што гасціннасцю ўсюды слыве,
Не было хлеба з соллю ўволю?